

Janka Bernáthová

Poézia dreva

V kúte kolíska našich
synov,
stôl, na ktorý dnes
dávam chlieb,
krížik na stene, tiež
stromom bol.
Milujem dreva tichý svet.

A čo tak husle? Nie sú
nemé,
v ľudských rukách sa
rozplačú.
Drevené jasle v
Betleheme -
náruč Božiemu dieťaťu.

Aj polienko, čo v peci
praská,
list papiera, čo pýta
rým,
lôžko, kde ustlala si
láska,
boli raz stromom
zeleným.

Prevtelené do mnohých
podôb,
detských hračiek i
vzácnych diel,
sú s nami od kolísky po
hrob
torzá ich majestátnych
tiel.